

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 28 lutego 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek (<i>spr.</i>)
	<i>Członek GKO:</i>	Agnieszka Szymankiewicz
Protokolant:		<i>Bartosz Głuszko</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 r. odwołania wniesionego przez Obwinionego (...) – pełniącego w czasie zarzuconego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Starosty w Starostwie Powiatowym w (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt RKO.6111.78.2018, którym uznano Obwinionego (...) winnym popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na nierozliczeniu w terminie dotacji w kwocie 1.000.000,00 zł, udzielonej z budżetu państwa umową Nr

2013/0281/2265/SubA/DIS/T z dnia 22 października 2013 r. o dofinansowanie ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej zadania inwestycyjnego pod nazwą „Budowa sali gimnastycznej z zapleczem przy Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w (...)”.

Sprawozdanie końcowe zostało złożone w dniu 18 grudnia 2015 r., co stanowi naruszenie z §14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 10 października 2014 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań inwestycyjnych oraz zadań z zakresu rozwijania sportu, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1391), obowiązującym w czasie popełnienia naruszenia, a obecnie §11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 września 2017r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1801) oraz w zw. z §6 ust. 1 i §2 ust. 3 ww. umowy, wg którego winno być złożone w terminie do 26 listopada 2015 r.

Za datę popełnienia zarzucanego czynu uznaje się 27 listopada 2015 r. – dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie (złożenie rozliczenia dotacji) winno nastąpić. Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

orzeka:

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.):**
 - a) uchyla zaskarżone orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w zakresie wymierzenia kary upomnienia,**
 - b) na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstępuje od wymierzenia kary;**
- 2. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy utrzymuje w mocy orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w pozostałym zakresie.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 26 listopada 2018 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie (dalej RKO lub Komisja) uznała (...) – będącego w czasie popełnienia czynu Starostą Powiatu (...), odpowiedzialnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U z 2018 r. poz.1458 z późn.zm) (dalej: uondfp) polegającego na nierozliczeniu w terminie dotacji w kwocie 1.000.000,00 zł, udzielonej z budżetu państwa umową Nr 2013/0281/2265/SubA/DIS/T z dnia 22 października 2013 r. o dofinansowanie ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej zadania inwestycyjnego pod nazwą „Budowa sali gimnastycznej z zapleczem przy Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w (...)”. Orzeczenie to było rezultatem wniosku o ukaranie złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych do Przewodniczącego RKO.

W trakcie rozprawy ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 22 października 2013 r., w Warszawie, pomiędzy Skarbem Państwa – Ministrem Sportu i Turystyki a powiatem (...) reprezentowanym m.in. przez (...), została zawarta umowa o dofinansowanie zadania inwestycyjnego pod nazwą: „Budowa sali gimnastycznej z zapleczem przy Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w (...)”.

Z zapisów § 2 ust. 2 i 3 tej umowy wynikało, że „Termin zakończenia realizacji zadania inwestycyjnego ustala się najpóźniej do dnia 2015-10-30” oraz „Przez zakończenie zadania inwestycyjnego rozumie się otrzymanie ostatecznego pozwolenia na użytkowanie obiektu lub w przypadkach kiedy nie jest ono wymagane podpisanie protokołu odbioru końcowego zadania inwestycyjnego [...]”.

Ponadto, postanowienia umowy obligowały Powiat do złożenia rozliczenia otrzymanego dofinansowania. § 6 ust. 1 wskazuje iż „Wnioskodawca zobowiązany jest do sporządzenia i przedstawienia Ministrowi rozliczenia otrzymanego dofinansowania na realizację zadania inwestycyjnego pod względem rzeczowym i finansowym [...] w terminie 50 dni od dnia zakończenia zadania [...]”.

Dodatkowo, zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 1 umowy oraz w związku z § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 10 października 2014 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań inwestycyjnych oraz zadań z zakresu rozwijania sportu, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1391), obowiązującym w czasie popełnienia naruszenia oraz w związku z § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 września 2017 r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1801), obowiązującym w chwili orzekania, rozliczenie dofinansowania powinno nastąpić w terminie do 26 listopada 2015 r. Zgodnie z treścią umowy określony umowny termin rozliczenia otrzymanego przez Powiat dofinansowania mógł zostać za zgodą Ministra przedłużony.

W przedmiotowej sprawie ciążący na beneficjencie obowiązek wynikający z §6 ust. 1 umowy nie został wykonany terminie, gdyż rozliczenie końcowe złożone zostało przez powiat (...) w dniu 18 grudnia 2015 r., co oznacza, że doszło do przekroczenia terminu na złożenie rozliczenia o 22 dni.

Z wyjaśnień Obwinionego wynika, że podczas analizy wszystkich dokumentów na potrzeby złożenia ostatecznego rozliczenia i złożenia wniosku o płatność ostatniej transzy został

zauważony błąd w ostatniej złożonej fakturze VAT wymagający dokonania korekty przez Wykonawcę. Obwiniony wskazał, że ze względu na zbliżający się termin do złożenia ostatecznego rozliczenia o zaistniałych problemach poinformowano organ udzielający dotacji, gdyż zgodnie z umową określony umowny termin rozliczenia otrzymanego przez Powiat dofinansowania mógł zostać za zgodą Ministra przedłużony (§ 6 ust 2 umowy). Obwiniony zwrócił uwagę, że umowa nie określała przy tym obowiązku uzyskania zgody w formie pisemnej. Jego zdaniem obowiązek taki nie wynikał również z zapisu § 15 umowy, dlatego poprzestano na ustnych uzgodnieniach z Ministerstwem Sportu i Turystyki, że złożenie wniosku o uruchomienie ostatniej płatności nastąpi po dostarczeniu skorygowanych dokumentów i rozliczenie nastąpi w terminie 14 dni od tej daty nie później niż do 20 grudnia 2015 roku.

Wykonawca przedłożył poprawioną fakturę w dniu 26 listopada 2015 r., a zwrot nadpłaconej kwoty nastąpił 08 grudnia 2015 r. Do tego czasu zgodnie z ustaleniami nie nastąpiło uruchomienie płatności i wniosek o uruchomienie płatności został złożony 09 grudnia 2015), a końcowe rozliczenie wysłano 18 grudnia 2015 r. Na potwierdzenie dokonywanych uzgodnień w przedmiocie wydłużenia terminu do złożenia rozliczenia do Ministerstwa Sportu i Turystyki zostało skierowane pismo z dnia 17 grudnia 2015 r. wraz ze stosownymi wyjaśnieniami.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego RKO uznała, że Obwiniony jako kierownik jednostki ponosi odpowiedzialność za zarzucany czyn, co wynika z art. 53 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (dalej: uofp) oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 uoondfp. Zdaniem Komisji wina Obwinionego nie budzi wątpliwości, o czym świadczą następujące przesłanki. Po pierwsze, z treści §14 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 10 października 2014 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań inwestycyjnych oraz zadań z zakresu rozwijania sportu, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej wynika, że umowa o dofinansowanie zawiera m. in. termin i sposób rozliczenia udzielonego dofinansowania. Przesądza to, zdaniem Komisji, że sporządzana jest w formie pisemnej. Powyższe przekłada się na oznaczenie składników treści czynności prawnej (*accidentalialia negotii oraz essentialia negotii*) w treści umowy i jej ewentualnych zmian. Po drugie, jednostki sektora finansów publicznych zobligowane są, w przypadku rozliczenia przyznanych uprzednio środków publicznych, do zawarcia umowy w formie pisemnej, która jasno i precyzyjnie, chociażby dla celów dowodowych i rozliczeniowych, jak również jawności postępowania, precyzować będzie wszystkie prawa i obowiązki zawierających tą umowę podmiotów (art. 33 ust. 1 uofp). Po trzecie, wszelkie zmiany zawartej umowy z dnia 22 października 2013 r. wymagały, zdaniem Komisji, zachowania formy pisemnej, co wynika bezspornie z §15 umowy, zgodnie z którym „Za wyjątkiem przypadków wymienionych w umowie, wszelkie zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnego aneksu”. Po czwarte, Obwiniony wraz z drugim członkiem zarządu korzystał z powyższego uprawnienia, gdzie w formie pisemnej w dniu 31 lipca 2015 r. podpisał Aneks nr 1 do umowy o dofinansowanie o nr 2013/0281/2265/SubA/DIS/T o dofinansowanie zadania inwestycyjnego ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, na który zostaną uruchomione środki z budżetu państwa. Po piąte, Obwiniony zdaniem RKO, nie przedstawił żadnych dokumentów na stawiane przez siebie tezy, w związku z czym nie można przyjąć, że w przedmiotowej

sprawie była ustna zgoda na zmianę terminu rozliczenia dotacji, ponieważ brak jest dokumentu to potwierdzającego. Po szóste, doświadczenie życiowe umacnia w przekonaniu, iż przy mnogości podejmowanych umów na rzecz i w imieniu powiatu (...) nie sposób dokonywać ich zmian w sposób ustny, nie tylko co do trwałości oraz uzewnętrznienia podjętych nowelizacji zapisów umowy, ale przede wszystkim dla racjonalnego podejścia i ewentualnego odtwarzania poszczególnych jej zapisów z pamięci. Po siódme, Obwiniony nie zastosował ustności zmiany umowy w przedmiocie podjęcia Aneksu Nr 1 do umowy, o którym mowa była wyżej, w zakresie zmiany rachunku bankowego, na który zostaną uruchomione środki z budżetu państwa, co świadczy niewątpliwie o wypracowanej linii obrony.

Biorąc powyższe pod uwagę RKO wskazała, że Obwiniony miał możliwość alternatywnego, zgodnego z prawem zachowania się, które winno polegać na terminowym złożeniu kompletnego rozliczenia pobranej dotacji lub chociażby uzyskaniu pisemnej zgody Ministra na przedłużenie terminu rozliczenia otrzymanej dotacji (§ 6 ust. 2 w zw. z §15 ww. umowy o dofinansowanie). Z tych względów RKO nie dopatrzyła się szczególnych okoliczności, potwierdzających w minimalnym stopniu znikomą szkodliwość dla finansów publicznych, wyrażoną w art. 28 ust. 1 uondfp. Wskazując na szkodliwość przedmiotowego naruszenia RKO podkreśliła, że niezłożone w terminie rozliczenia wpłynęło na naruszenie zasady jawności finansów publicznych a kwota, której dotyczyło to rozliczenie to 1 mln zł, która nie należy do niskich. Uwzględniając powyższe, RKO wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia

RKO wymierzając taką karę uwzględniła przede wszystkim postawę Obwinionego przejawiającą się na niepodjęciu czynności związanych z terminowym rozliczeniem dotacji w wysokości 1 mln zł oraz wieloletnie doświadczenie na zajmowanym stanowisku. W ocenie RKO kara taka spełnia swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a przede wszystkim zapobiegnie powrotowi na drogę popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych, jak również będzie dla Obwinionego motywacją do zmiany postępowania w przyszłości i skłoni go do przestrzegania ustawowych nakazów oraz zakazów (norm) zachowania. RKO doszła również do przekonania, że wymierzona Obwinionemu kara spełnia swoje zadanie w zakresie prewencji ogólnej, umocni powagę i poszanowanie prawa, będzie elementem kształtowania odpowiedzialnych, pozytywnych postaw w społeczeństwie i przekonania, że popełniony delikt finansowy spotka się z należytą i sprawiedliwą reakcją organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Od tego orzeczenia odwołanie do GKO złożył obrońca Obwinionego podkreślając, że RKO wskazała art. 9 pkt 2 uondfp jako przepis określający to naruszenie oraz §14 ust 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z 10 października 2014 i § 11 ust 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z 25 września 2017 jako przepisy, które zostały naruszone uznając, że treści przytoczonych przepisów obowiązujące w dacie popełnienia czynu i obowiązujące w dniu orzekania nie odbiegają od siebie znaczeniem tożsamościowym a tym samym dla rozstrzygnięcia istoty sprawy przyjęła przepisy obowiązujące. Zdaniem obrońcy wskazane przez RKO przepisy rozporządzeń stanowią jednakże o tym, jakie postanowienia umowne winny znaleźć się w umowach o dofinansowanie i w sposób znaczący się różnią. Rozporządzenie z dnia 10 października 2014 roku w § 17 określa obowiązki wnioskodawcy związane ze sporządzeniem i rozliczeniem dofinansowania, jak również

uprawnienie do przedłużenia tego terminu za zgodą ministra nie określając formy uzyskania tej zgody, natomiast rozporządzenie z dnia 25 września 2017 roku aktualnie obowiązujące pozostawia te kwestie do uregulowania w umowie. RKO, jak twierdzi obrońca, zupełnie pomija te kwestie a oddalenie wniosku o przesłuchaniu świadków na okoliczność uzyskania zgody Ministra na przedłużenie terminu przekazania rozliczenia pozbawiło Obwinionego możliwości obrony swoich praw i wyjaśnienia wszystkich okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i mogących doprowadzić do uniewinnienia. Obrońca wskazał także, że wymierzona Obwinionemu kara mimo, że jest najłagodniejszą z kar przewidzianych w ustawowym katalogu, z uwagi na okoliczności sprawy jest karą zbyt surową. Złożenie rozliczenia dofinansowania z 22 dniowym opóźnieniem (choć Obwiniony jest przekonany o uzgodnieniu wydłużenia tego terminu) nie spowodowało uszczerplenia finansów publicznych a wyłącznie zakłóciło ich ład i to na krótki okres. W związku z powyższym obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie lub w przypadku gdyby z jakichkolwiek przyczyn wydanie takiego orzeczenia nie było możliwe odstąpienie od wymierzenia kary ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia RKO.

Główna Komisja Orzekająca po zbadaniu sprawy uznała, że zaskarżone orzeczenie w zakresie wymiaru kary powinno zostać uchylone.

Główna Komisja Orzekająca w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uoondfp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionego. Główna Komisja Orzekająca podzieliła tym samym stanowisko RKO, że w dacie popełnienia zarzucanego czynu, działanie Obwinionego było sprzeczne z przepisem prawa materialnego wyrażonego §14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 10 października 2014 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań inwestycyjnych oraz zadań z zakresu rozwijania sportu, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, który stanowił że umowa o dofinansowanie zawiera w szczególności: termin i sposób rozliczenia udzielonego dofinansowania, podczas gdy w dacie rozstrzygania istoty sprawy działanie to jest sprzeczne z §11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 września 2017 r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, który określa, iż umowa o dofinansowanie zawiera, w szczególności: termin rozliczenia dofinansowania. Analiza postanowień tych dyspozycji wskazuje, że nie odbiegają one od siebie znaczeniem i redakcją, co pozwala uznać, że dla rozstrzygnięcia sprawy należy przyjąć przepisy obowiązujące w dacie orzekania. Wprawdzie, jak zauważa obrońca w odwołaniu, rozporządzenie z dnia 10 października 2014 roku w § 17 określa obowiązki wnioskodawcy związane ze sporządzeniem i rozliczeniem dofinansowania, jak również uprawnienie do przedłużenia tego terminu za zgodą ministra, podczas gdy rozporządzenie z dnia 25 września 2017 roku aktualnie obowiązujące pozostawia te kwestie do uregulowania w umowie, to

jednak różnica w tym zakresie nie ma znaczenia istotnego w przedmiotowej sprawie, w sytuacji gdy w §6 ust. 2 umowy o dofinansowanie z dnia 22 października 2013 r. wskazano, że termin rozliczenia zadania może być przedłużony za zgodą Ministra. Oznacza to, że bez względu na to, które z rozporządzeń uznamy za podstawę do rozpatrywania przedmiotowej sprawy, bezsprzeczne jest, że termin rozliczenia mógł być przedłużony za zgodą Ministra. W takiej sytuacji w pełni uzasadnione jest stosowanie przepisów obowiązujących w dniu orzekania, skoro przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu nie były względniejsze dla Obwinionego.

W zakresie kluczowej kwestii poruszonej w odwołaniu odnoszącej się do tego, czy została udzielona przez Ministra Sportu i Turystyki zgoda na przedłużenie terminu rozliczenia GKO uznała, podobnie jak RKO, że ogólną i niekwestionowaną zasadą obowiązującą w całej administracji publicznej jest zasada pisemności, co w przedmiotowej sprawie oznacza, że gdyby dopuszczalna była ustna forma zgody ministra to przepis prawa wyraźnie by to wskazywał. Co więcej - wbrew twierdzeniom obrońcy (nieuargumentowanych) - z §15 omawianej umowy o dofinansowanie z dnia 22 października 2013 r. wprost wynika, że „Za wyjątkiem przypadków wymienionych w umowie, wszelkie zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnego aneksu”, zatem umowa enumeratywnie wskazywała w jakich wypadkach nie jest wymagany aneks (np. §4 ust. 5). Takiego wyłączenia nie było przewidzianego dla zgody Ministra na przedłużenie terminu rozliczenia otrzymanego finansowania, a zatem istniała konieczność pisemnego aneksowania umowy w tym zakresie. W takiej sytuacji stanowisko Obwinionego, że termin rozliczenia został przedłużony na podstawie ustnych uzgodnień z Ministerstwem Sportu i Turystyki, pozostaje bez wpływu na ocenę, czy doszło do naruszenia określonego w art. 9 pkt 2 uondfp polegającego na nierozliczeniu w terminie dotacji. Dlatego też GKO uznała za uzasadnione oddalenie wniosku o przesłuchanie świadków na okoliczność uzyskania zgody ministra (ustnej) na przedłużenie terminu przekazania rozliczenia. Zdaniem GKO bezsporne jest, że w przedmiotowej sprawie nie uzyskano na piśmie zgody ministra na przedłużeniu terminu rozliczenia dotacji. GKO podziela przy tym stanowisko RKO, że skoro zaistniały okoliczności niepozwalające na terminowe złożenie kompletnego rozliczenia pobranej dotacji, to wzorcem należytego postępowania powinno być złożenie wniosku o uzyskanie pisemnej zgody Ministra na przedłużenie terminu rozliczenia dotacji. Obwiniony nie podejmując takich działań nie dochował należytej staranności wykazując się przy tym nadmiernym zaufaniem do pracowników odpowiedzialnych bezpośrednio za przygotowanie i dokonanie rozliczenia dotacji. Taka postawa osoby posiadającej długoletnie doświadczenie samorządowe nie zwalnia z odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Główna Komisja Orzekająca, podobnie jak RKO, nie dopatrzyła się w takiej sytuacji szczególnych okoliczności, mogących wskazywać na znikomą szkodliwość dla finansów publicznych, wyrażoną w art. 28 ust. 1 uondfp. GKO podkreśla, że niezłożone w terminie rozliczenia narusza zasadę jawności finansów publicznych, zaburzając w ten sposób ład finansów publicznych, zwłaszcza wobec faktu, że kwota 1 mln zł, której dotyczyło to rozliczenie, nie jest niska. Wobec powyższego należy stwierdzić, że stopień przedmiotowego naruszenia nie jest znikomy, choć też nie jest znaczny. Podkreślenia bowiem wymaga, że mimo niedopełnienia obowiązku uzyskania pisemnej zgody ministra na przedłużenie terminu

rozliczenia dotacji, rozliczenia tego dokonano, choć z opóźnieniem, to jednak biorąc pod uwagę stwierdzone przyczyny tego opóźnienia, nie można go uznać (22 dni) za nadmiernie długi.

GKO w odróżnieniu od RKO uznała przy tym, że istnieją przesłanki pozwalające na zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 36 ust. 1 uondfp. Zdaniem GKO istnieją okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych, których RKO, rozstrzygając o wysokości kary w uzasadnieniu orzeczenia, nie uwzględniła. Okolicznościami tymi są przyczyny stwierdzonego opóźnienia w terminie rozliczenia dotacji, które Obwiniony wskazał w piśmie z dnia 17 grudnia 2015 r. skierowanym do Ministerstwa Sportu i Turystyki i które w ocenie GKO wpływają na stopień winy Obwinionego. Opóźnienie spowodowane było popełnieniem błędu w ostatniej złożonej przez wykonawcę rozliczanego zadania inwestycyjnego fakturze VAT (zawyżenie faktury o 1 grosz), którą należało skorygować. Skorygowana faktura zawierała jednak błędnie określoną kwotę brutto (przez zawyżenie kwoty VAT), co skutkowało przedłożeniem faktury korygującej 26 listopada 2015 roku i zwrotem nadpłaconej kwoty 8 grudnia 2015 r. Dopiero wówczas możliwe było złożenie wniosku o uruchomienie ostatniej transzy płatności i później przedstawienie dokumentów do rozliczenia całego zadania inwestycyjnego. Nie można uznać, że wobec stwierdzonych okoliczności proces rozliczenia przebiegał opieszale. GKO zwraca przy tym uwagę, że bezpośrednia przyczyna opóźnienia nie leżała po stronie Obwinionego, lecz była pochodną błędnie wystawionej faktury przez wykonawcę, a Obwiniony, choć powinien, nie dopełnił wymogów formalnych związanych z uzyskaniem pisemnej zgody ministra na przedłużenie terminu rozliczenia dotacji, podjął działania, które spowodowały, że opóźnienie terminu rozliczenia nie było znaczne. GKO uwzględniła także fakt, że zakończenie realizacji zadania inwestycyjnego nastąpiło przed upływem terminu określonego w umowie dotacyjnej. W takiej sytuacji istnieją, zdaniem GKO, przesłanki pozwalające na odstąpienie od wymierzenia kary.

Uwzględniając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.